Elin Hilderbrand

Romano „Tobula pora“ autorė

ROMANAS

MIESTELIS PRIE VANDENYNO

TYTO ALBA

Elin
Hilderbrand

MIESTELIS PRIE VANDENYNO

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė
Ema Bernotaitė

VILNIUS 2020

Elin HILDERBRAND
THE RUMOUR
Little, Brown and Company,
New York, 2015

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2015 by Elin Hilderbrand
© Ema Bernotaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2020
© „Tyto alba“, 2020

ISBN 978-609-466-507-3

NANTAKETAS

Mums paskalos ne patiko – mes jas dievinome.

Ar girdėjai?

Dažniausiai gyvenimas Nantakete buvo ramus, vandenynas lyg motina, regis, laikė mus savo delne. Tačiau kartais sala versdavo nerimauti ir irzti.

Žiemą būdavo blogai, o pavasarį – dar blogiau, mat, išskyrus porą trumpų savaičių, jis visiškai nesiskyrė nuo žiemos.

Kaip ten rašė T. S. Eliotas? *Balandis – pats žiauriausias mėnuo.*

Paskalos pavasarį šėldavo labiausiai. Jos kliokdavo tarsi ką tik atitirpusio upelio vanduo, sklandydavo ore tarytum žiedadulkės. Negalėdavome susilaikyti nepakartoję, ką išgirdome, kaip negalime susilaikyti nepasitrynę patinusių, perštinčių akių.

Nebuvome piktavaliai, kerštingi ar žiaurūs – paprasčiausiai nuobodžiavome, ir po ilgo laiko be vasarotojų, vasaros pinigų bei vasaros kerų jautėmės visiškai išsisėmę.

Be to, juk buvome tiesiog žmonės: smalsūs, persekiojami nesaugumo. Žinojome, kas vyksta plačiajame pasaulyje, – girdėjome apie Masačusetso technologijos institute iškoduotą žmogaus genomą, Kalifornijoje judančias tektonines plokštes ir Putino karą Ukrainoje – bet nė vienas iš šių įvykių netraukė

mūsų susidomėjimo taip, kaip įvykiai šimtas šešiasdešimt devyniuose kvadratiniuose mūsų gimtosios salos kilometruose. Liežuvaudavome dantų gydytojo kabinete, kirpykloje, parduotuvėse tarp lentynų, restorane prie baro, penktadienio vakarais liežuvaudavome gurkšnodami aperityvus klube, šeštadienio vakarais per penktos valandos mišias tarp klauptų ir sekmadienio rytais stovėdami eilėje prie naujo *New York Times* numerio.

Ar girdėjai?

Niekada negalėjai iš anksto nuspėti, kas pateks į mūsų akiratį. Bet jeigu kas įpusėjus šaltam, plieninio dangaus užklotam balandžiui mums būtų pasakęs, kad visą vasarą šnabždėsimės apie Greisę ir Edį Pancikus...

...Trevorą Leveliną ir Madleną King...

...ir apie garsų kraštovaizdžio architektą Bentoną Kou...

...mūsų žandikauliai būtų atvipę iš nuostabos.

Negali būti.

Tai neįmanoma.

Juk jie mieliausi mūsų pažįstami žmonės.

BALANDIS

MADLENA

Pirmus du kartus skambino Endžės asistentas Marlo, bet trečiąkart – jau pati Endžė, ir Madlena iš karto įjungė balso paštą.

Jau žinojo, ką Endžė ketina pasakyti, mat Marlo gan aiškiai išdėstė reikalą: naujojo romano santrauką katalogui jiems reikia gauti iki penktadienio, *vėliausiai* – pirmadienį. Jų verslas buvo pagrįstas galutiniais terminais.

Klausydama Endžės žinutės Madlena telefoną laikė atitraukusi toliau nuo ausies, tarsi atstumas būtų galėjęs sušvelninti grėsmę.

Naujas romanas. Penktadienį. Vėliausiai pirmadienį. Esu tikra, Madlena, tu puikiai supranti.

Madlena stovėjo prie darbastalio virtuvėje, o priešais gulėjo tuščias bloknotas. Ankstesnis romanas „Islandija“ slinko jai kaip šaltas sirupas iš stiklinio butelio. Ėjosi lėtai – eilutė po eilutės, pastraipa po pastraipos, – bet kelias, kuriuo klostysis istorija, jai visą laiką buvo aiškus. „Islandija“ buvo distopija apie Nantaketą ateityje, po keturių šimtų metų: dėl klimato atšilimo salą prarijo Atlanto vandenynas. Visi buvo pasmerkti pražūčiai, išskyrus pagrindinius Madlenos protagonistus paauglius antros eilės pusbrolį ir pusseserę Džeką ir Dianą (pavadintus pagal mėgstamiausią Madlenos vaikystės dainą), kurie iki pat romano pabaigos išgyveno gelbėjimosi valtyje.

Madlena įkvėpimo šiam romanui sėmėsi septynis mėnesius iki mirties slaugydama savo šešurą, Didįjį T. Jo prostatos vėžys metastazavo į smegenis, vėliau į kepenis, ir nors tai palaužė Madlenos dvasią, teigiamai veikė vaizduotę. Daugiausia ji galvojo apie ligas, kūno irimą, žmonijos baigtį. Tada *The New Yorker* (kurį savišvietai prenumeravo nuo devyniolikos) ji perskaitė be galo įdomų straipsnį apie visuotinį atšilimą. Jame buvo rašoma, kad jeigu žmonija nepakeis savo vartojimo įpročių, tokios salos kaip Nantaketas ir Martos Vynuogynas, taip pat barjerinės – pavyzdžiui, Bankso, – per mažiau nei keturis šimtmečius bus apsemtos.

„Islandija“ buvo žingsnis nuo ankstesniems jos romanams „Ramusis krantas“ ir „Springfordo viešbutis“ būdingo autobiografinio stiliaus. Leidykla jį sutiko labai šiltai ir laikė „vertesne“ knyga. Madlenos agentas Redas Dreifusas išsiderėjo itin pelningą atlygį – šešiaženklį avansą už dvi knygas. Nuo tokios netikėtos sėkmės garbanoti šviesūs Madlenos plaukai kone užsiliepsnojo.

Bet dabar beveik visas avansas buvo sukištas į Edžio projektą, ir Madlena trūks plyš turėjo sugalvoti bent jau *idėją* antrajam romanui. Reikėjo sukurpti šimto žodžių knygos santrauką pardavimo atstovams skirtam katalogui.

Tačiau Madlena neturėjo net jo.

Jautėsi užstrigusi.

Nuo nerimastingų minčių ją atitraukė UPS sunkvežimio burzgimas už lango ir ant priebučio dunkstelėjęs paketas. Ji išskubėjo lauk, vildamasi rasti dėžę su tobula idėja nuostabiam romanui, bet rado tik savo sūnaus Briko mokyklinius portretus.

Oho, jie fantastiški.

Madlena vienmarškinė prisėdo ant laiptelio priebutyje,

nors buvo šalta. Jautėsi pakerėta, nes portrete galėjai įžiūrėti ir tą mažą berniuką su vešlia šviesių plaukų kupeta ir gilia duobute dešiniajame skruoste, koks kadaise buvo Brikas, ir vyrą, kuriuo labai sparčiai jis virsta. Jis panašus į Trevorą ir Didįjį T., bet turi mėlynas Madlenos akis ir jos šypseną (savikritišku Madlenos įsitikinimu, parodančią kiek per daug dantenų). Nusinešusi portretus į vidų ji iš stalčiaus išsitraukė visas mokyklines Briko nuotraukas – nuo darželio iki vidurinės mokyklos laikų – ir išsidėliojo ant kilimo.

Gražus vaikis, – pagalvojo. Ji beviltiškai troško dar vieno vaiko, bet po trijų persileidimų pasidavė. Įdomu, ar Greisė irgi gavo savo dvynių portretus, ar ji dabar atlieka tą patį ritualą savo namuose Vovineto kelyje? Madlena čiupo telefoną, vos akimirką prisiminė tą siaubingą, gąsdinančią Endės žinutę ir paskambino Greisei.

Namie niekas neatsiliepė. Gal ji išėjusi pas vištas. Gal sode. O galbūt jai vėl migrena.

Madlena Greisės migrenas žymėdavosi specialiame kalendoriuje, kol vieną kartą tą kalendorių radęs Trevoras apriekaištavo, kad viena iš priežasčių, kodėl jai taip nesiseka rašyti, gali būti jaudinimasis dėl tokių dalykų kaip Greisės migrenos. Tada Madlena kalendorių išmetė.

Ar paskambinti į mobilųjį? Juo Greisė niekada neatsiliepdavo, o žinutes pasitikrindavo kartą per dvi ar tris savaites. Greičiau atsakymo sulauktų parašiusi laišką.

Padėjo ragelį nepalikusi žinutės ir susirinko Briko portretus. Buvo visiškai aišku: šiuose namuose jai *nieko nepavyks padaryti*. Indaplovė šaukė: *Iškrauk mane!* Skalbiniai iš džiovyklės kvietė: *Sulankstyk mus!* Darbastaliai prašėsi: *Nuvalyk mus!* Nuolat *kažkas* vyksta: tai suskamba namų telefonas, tai

atvažiuoja šiukšlių vežėjai, tai reikia sugalvoti, ką gaminti vakarienei, supirkti, paruošti – ir taip kiekvieną vakarą! Briką reikėdavo tai kur nors nuvežti, tai pasiimti, automobilį nugabenti patikrai, išrūšiuoti šiukšles, suskaičiuoti išlaidas, apmokėti sąskaitas. Kitos mamos sakydavo, kaip Madlenai gerai, kad gali „dirbti iš namų“. Tačiau darbas iš namų yra nuolatinė dvikova tarp darbo ir namų.

Penktadienį. Vėliausiai pirmadienį.

Prieškambario durys atsidarė ir užsidarė, ir Madlena išgirdo švilpaujant dainelę iš „Merės Popins“. Nejaugi jau taip vėlu? Madlenos vyras Trevoras įžengė į vidų su savo žavingąja lakūno kepure. *Chim-chimney-chim-chimney-chim-chim-cheroo!* – Trevoras vaizdavosi esąs Dikas Van Daikas.

– Labas, – pasisveikino jis.

Suspaudė Madleną savo glėbyje ir ji priglaudė galvą prie jo marškinių ir uniforminio oro linijų kaklaraiščio iš poliesterio. Trevoras dirbo lakūnu *Scout Airlines* bendrovėje, jos lėktuvai iš Nantaketo skraidė į Hajanisą, Bostoną ir Providensą.

– Kaip tavo diena?

Madlena pravirko. Ji negalėjo patikėti, kad jau penkta valanda. Kaip jos diena? *Kokia* diena? Diena išgaravo. Ji nenuveikė visiškai nieko.

– Jaučiuosi įstrigusi, – prisipažino. – Neturiu nė menkiausios idėjos, o vilkai jau laukia už durų.

– Juk sakau tau, – tarė jis. – Tu tiesiog...

Ji papurtė galvą, norėdama jį nutildyti. Žinojo, ką jis pasakys. Pasiūlys rašyti „Islandijos“ tęsinį. Tai būtų logiškas jos problemos sprendimo būdas, bet širdyje Madlena jautė, kad tai – išsisukinėjimas.

„Islandiją“ ji baigė tuo, kad veikėjai ramiai išplaukia į saugią

ateitį; tokia pabaiga atrodė *tinkamiausia*. Ji nenorėjo pasakoti skaitytojams, kas nutiko paskui. Ir jeigu rašytų tęsinį, tai tik dėl to, kad negali sugalvoti naujų veikėjų ir naujo siužeto.

Bet ji negalėjo sugalvoti naujų veikėjų ir naujo siužeto. Gal Trevoras ir teisus. Reikia tęsinio. Įdomu, ar pavyktų atšaukti pasaulio pabaigą?

Nusišluosčiusi akis ji pabučiavo vyrą. Trevoras paklausė:

– Kas vakarienei?

– Gal pica? – pasiūlė ji. – Ar geriau tailandietiškas maistas?

Iš veido buvo matyti, kad jis nusiminė. Ji ne tik nieko neparašė, bet vakarienei nenupirko ir neparuošė maisto. Kaip galėjo paaiškinti, kad sugalvoti idėją suryja dar daugiau laiko nei pats rašymas?

– Atleisk, – tarė ji.

Jis pakštelėjo jai į kaktą.

– Nieko tokio, – nuramino. – Užsisakykime picą. Ar Briką po treniruotės kas nors parveš?

– Taip, – atsakė Madlena. – Jis parvažiuos su Kalgariu.

Trevoras atsilaisvino kaklaraištį ir iš šaldytuvo išsitraukė alaus.

– Spėk, ką pirmąjį skraidinau šįryt.

– Ką? – paklausė Madlena.

– Bentoną Kou, – atsakė Trevoras.

– Tikrai?

Bentonas Kou buvo prestižiškiausios saloje kraštovaizdžio dizaino bendrovės „Kou projektai“ savininkas. Tai šis vyras Greisės hektarą žemės vertė gražiausiu kiemu ir sodais Nantaketo saloje, o gal ir visame Masačusetse.

Bentonas Kou grįžo.

Na, tai gali paaiškinti, kodėl Greisė nekelia ragelio.

GREISĖ

Pokyčius ji pradėjo slapta, vos prasidėjus Naujiesiems metams, labai laukdama šios dienos.

Bentonas grįžo.

Ji pradėjo lankyti treniruotes sporto klube ir numetė dešimt kilogramų – didžiąją dalį to, ką buvo priaugusi gimus dvynėms, ir ko jai niekada nebuvo pavykę atsikratyti. Dabar ji tilpo į dviem dydžiais mažesnius drabužius, todėl ne pro šalį buvo nauji džinsai. Pagaliau ji leido savo stilistei Anai padažyti žilstelėjusius plaukus ir pridėti rusvų atspalvių jos tamsiems plaukams. O tiek daug laiko leidžiant lauke rūpinantis pagrindiniais daržo darbais ir prižiūrint vištas pirmieji pavasario saulės spinduliai suteikė odai spindesio.

Jau daugelį metų ji taip savimi nesidžiaugė.

Šeštadienio vakarą Madlena pastebėjo tai, joms vakarieniaujant *American Seasons* restorane. Jiedvi su Greise drauge nuėjo į tualetą, ir išvydusi Greisę veidrodyje Madlena pareiškė:

– Atrodai *karštai*, sesute. Tiesiog *fantastiškai*.

Edis pastebėjo, kad ji numetė svorio („Gražiai atrodai, Greise, – tokia liekna“), tačiau plaukų ne, o mergaitės pastebėjo plaukus („Pasidažei sruogelėmis, – pareiškė Alegra. – Gudru“), tačiau ne grakštesnę figūrą. Greisė nenustebo. Edis buvo susirūpinęs savo statomais namais, Houp susitelkusi į

mokslus ir grojimą fleita, o Alegra – į romaną su Briku Levelinu ir būsimą modelio karjerą. Jiems trims Greisė buvo žmona, mama, virėja, namų tvarkytoja. Ji augino vištas ir tiekė ekologiškus kiaušinius, be to, buvo linkusi į hipochondriją ir vis „kamuojama migrenos“. Edžio meilužė ji buvo kiekvieną sekmadienio rytą ir retkarčiais eilinę savaitės naktį. Greisė jautė savo šeimos meilę, bet niekas ja nebesidomėjo taip, kaip tada, kai jiedu su Edžiu buvo neseniai susituokę ir mergaitės buvo dar mažos.

Ar jautėsi laikoma savaime suprantamu dalyku? Žinoma, truputį jautėsi. Bet tikriausiai ji ne vienintelė tai išgyvenanti žmona ir mama.

Lygiai dešimtą valandą juodas Bentono sunkvežimis įvažiavo į kiemą ir Greisės ausų galiukai pradėjo degti. Jie tuoj paraus – tai buvo ženklas, kad Greisė jaudinasi.

Ji buvo truputį įsimylėjusi Bentoną Kou, bet tai buvo nekaltas ir niekur nevedantis jausmas, nes Bentonas turėjo merginą – Makguvę, o Greisė, žinoma, buvo ištekėjusi.

Stebėjo, kaip jis lipa iš sunkvežimio. Ar pasikeitęs? Ne, jis atrodo taip pat. Aukštas, aukštas, aukštas, visais dvidešimčia ar dvidešimt penkiais centimetrais aukštesnis už Edį, plačiapetis, lyg koks karalius ar užkariautojas. Jo plaukai buvo ugniniai ir raitėsi iš po raudonos *Ohio State Buckeyes* beisbolo kepuraitės, o aplink rudas akis buvo daug juoko raukšlelių. Dėvėjo jis savo įprastą pavasarinę uniformą: tamsiai mėlyną džemperį su gobtuvu, kurio priekį puošė keturlapis dobilas – jo bendrovės logotipas, džinsus ir darbinius batus. Buvo kiek įdegęs. Žiemą praleido Maroke.

Jiedu buvo *draugai*. Jautėsi išsiilgusi. Greisė nubėgo prie durų jo pasitikti.

– Bentonai! – šūktelėjo.

Išvydęs ją jis apsimetė neatpažinęs – Greisei net širdis apsalo.

– Dieve mano, Greise, – tarė jis. – Tu atrodai... nieko sau. Tiesiog nieko sau. Netekau žado.

Išėjusi į priebutį ji stipriai jį apkabino. Bentonas buvo toks stiprus, kad lengvai pakėlė ją nuo žemės. Tada nuleido ir abu nusijuokė.

– Kaip gera tave matyti! – pareiškė jis.

– Tave taip pat! – atsakė ji.

Jiedu spoksojo vienas į kitą. Greisė negalėjo suprasti, romantiška tai ar nejauku. Galiausiai nutarė, kad nejauku. Juk jie draugai, pokalbis turėtų regztis lengvai. Negalės visą vasarą dirbti su šiuo vyru ir nuveikti visko, ką yra suplanavę, jeigu elgsis kaip žaibo trenkta trylikametė mergaitė. Reikia susiimti!

– Ačiū už atvirlaiškius, – padėkojo ji.

– Tai gavai juos? – apsidžiaugė jis. – Su užsienio paštu niekada negali žinoti.

– Gavau keturis ar penkis, – atsakė Greisė, stengdamasi kalbėti kuo natūraliau.

Tie lygiai penki atvirlaiškiai, saugiai paslėpti apatinių stalčiuje, kurstė jos jausmus visą šaltą ir pilką žiemą.

Bentonas Kou. Reputacija kalbėjo už jį: nors sulaukęs vos keturiasdešimties, jis buvo talentingiausias kraštovaizdžio architektas Nantakete. Kai Greisė pasamdė jį, saloje jis gyveno jau penkerius metus – čia atvyko pakviestas Nantaketo isto-

rinio paveldo asociacijos pertvarkyti dvidešimt keturių jiems priklausančių objektų aplinkos. Prieš atsikraustydamas į Nantaketą, Bentonas Kou kūrė kraštovaizdžius Savanoje, Džordžijoje ir Oksforde, Misisipės valstijoje – iš jo pasakojimų tos vietos tokios derlingos, kad gali girdėti augant žolę. Pats augo Jangstaune, Ohajo valstijoje baigė koledžą, o atlikdamas praktiką dirbo aplinkos tvarkytoju ir puoselėjo savo meilę kraštovaizdžio dizainui. Vieną semestrą praleido Saryje, Anglijoje, – taip ir liko neabejingas angliškiems sodams. Nieko panašaus į juos nerasi, pasakojo jis Greisei. Britams puikiai sekėsi užkariauti pasaulį, bet su flioksais, rusmenėmis, buksmedžiais ir rožėmis jiems sekėsi dar geriau. Tuo metu, kai baigė tvarkyti Nantaketo istorijos asociacijos objektus – susišluodamas visų įmanomų sodininkystės ir istorinio paveldo organizacijų Naujojoje Anglijoje apdovanojimus, – jis jau buvo didžiai geidžiamas. Projektavo kraštovaizdžius Amsteriams Dionize ir Keplingams Šimo rajone – šiuos jo darbus Greisė turėjo laimės pamatyti, mat dalyvavo Nantaketo sodininkystės klubo veikloje.

Kai Edis nupirko Vovineto kelyje namą su jį supančiu hektaru apleistos žemės, Greisė gavo progą. Ji pasisamdė Bentoną Kou.

Nuo pat pradžių jie puikiai sutarė. Praėjusią vasarą jiedu pasėjo žolę ir sukasė lysves; kasė, klojo plytelėmis, įrengė baseiną ir sukonstravo lieptą per upelį. Bentonas prižiūrėjo sodo pašiūrės ir vištidės statybą. Per dieną reikėdavo priimti begalę sprendimų. Paprastai Bentonui klientai leisdavo spręsti savo nuožiūra. Tačiau jis pats pripažino, kad jam patinka bendradarbiauti su Greise. Taip smagiau, nei viską nuspręsti vienam, sakė jis.

Jaudinanti patirtis įgyvendinti planus kartu su žmogumi, kurio jautrumas tokioje dermėje su jo jautrumu. Bentono Kou žodžiai pakerėjo Greisę. *Jautrumas*. Ar kas nors anksčiau vertino Greisės *jautrumą?* Jos estetikos pojūtį? Skonį? Nuojautą? Ne, veikiausiai ne. Ji buvo pareiginga dukra ir anūkė, tolerantiška sesuo, uoli studentė, pakenčiama padavėja pusryčių užkandinėje, atsidavusi žmona bei mama ir nepaprastai gera draugė. Bet ar kas nors – tarp jų ir Edis, ir Madlena – kada nors vertino jos jautrumą?

Dermė. Koks subtilus žodis, koks mielas ir švelnus būdas apsakyti, kaip puikiai Greisė ir Bentonas tiko vienas kitam, kaip jiedu suprasdavo vienas kitą be jokių nesusipratimų, kaip viską išsiaiškindavo be jokių kivirčų ar susikirtimų.

Jaudinanti patirtis, – sakė jis, ir šie žodžiai skambėjo pernelyg seksualiai, kad Greisė galėtų ramiai juos apgalvoti.

Praėjusiai vasarai baigiantis Bentonas prisipažino, kad apsilankymas Greisės namuose Vovineto kelyje – jo mėgstamiausia dienos dalis. Vienintelė priežastis, kodėl niekada su savimi neimdavo savo projektų vadovo Donovano, – norėjo šį projektą pasilikti sau.

Greisė jį suprato. Ėmė jausti švelnų virpėjimą krūtinėje kaskart jo juodam pikapui įvažiavus į kiemą.

Bentonas užsukdavo kiekvieną dieną nuo pirmadienio iki šeštadienio, dešimtą valandą, net kai nebūdavo jokio reikalo. Kartais pabūdavo vos dešimt minučių, to užtekdavo trumpam *tête-à-tête* – tai buvo dar viena jo frazė, kuria gardžiavosi Greisė. Įsivaizdavo, kaip jiedu suglaudžia galvas. Įsivaizdavo, kaip bučiuojasi.

Bet... tik įsivaizdavo.

Atėjo ruduo – kaip visada ateina – ir jiedu paruošė sodą

ilsėtis. Tada atėjo žiema ir Bentonas leidosi į savo keliones. Pirmasis jo atvirlaiškis atkeliavo iš Kasablankos su sausio 4-osios – jo atvykimo dienos – antspaudu. Po dviejų savaičių kitas atėjo iš vandenyno pakrantėje įsikūrusios Esauros, dar po savaitės – iš Agdzo miesto, esančio dykumoje, dar po poros savaičių – iš Urikos slėnio Atlaso kalnuose. Visuose buvo parašyta lygiai tas pats: *Tu tik pažiūrėk! XO, Bentonas*.

Tada praėjo dvidešimt dienų be jokių atvirlaiškių – Greisė jau buvo įsitikinusi, kad jis ją pamiršo, o galbūt jo mergina Makguvė nuskrido jo aplankyti. Bet tada ją pasiekė atvirlaiškis iš Marakešo, jis rašė: *Tai mėgstamiausia vieta iš mano iki šiol regėtų. Kaip norėčiau, kad išvystum tai, ką matau aš. XO, B*.

Greisės „jautrumas“ tiesiog užsiliepsnojo nuo šio atvirlaiškio, perskaitė jį kokį tūkstantį kartų. Laikė vietoj skirtuko savo skaitomoje Paulo Boulzo knygoje „Dangaus prieglobstis“ – tai buvo knyga, kurią skaitydama ir pati galėjo paklaidžioti po turgus, skersai išilgai išvaikščioti šiaurės Afrikos smėlio kopas, rado ją norėdama bent per skaitymą būti arčiau jo.

Be perstojo galvojo apie tai, kaip pasikeitė Bensono žodžiai. *Kaip norėčiau, kad išvystum tai, ką matau aš*. Skeptiškoji Greisės dalis sakė, kad tai tik įprastos atvirlaiškio frazės *Norėčiau, kad būtum čia* variacija. Tačiau siaučiantys romantiški jausmai piešė *tête-à-tête*, suglaustas galvas, ta pačia kryptimi žvelgiančias akis, trykštantį jautrumą.

Jai patiko, kad „Bentoną“ jis sutrumpino iki B.

Greisė susidėjo visus atvirlaiškius viršutiniame savo komodos stalčiuje drauge su apatiniais, liemenėlėmis ir juodąja šilkine pižama.

– Gal norėtum ko nors atsigerti? – paklausė Greisė.

Bentonas spragtelėjo pirštais.

– Po galais. Nupirkau tau dovaną kelionėje, bet pamiršau paimti. Atvešiu rytoj.

– Neprivalėjai nieko man pirkti, – tarė Greisė.

Dovana iš Maroko! Greisės mintys šėlo. Ji pagalvojo apie plonytes haremo kelnes, kurias mūvi pilvo šokėjos. Pagalvojo apie sidabrinius skambaliukus ant pirštų, kutuotas šilkines ryškiaspalves pagalvėles, apie medines dėžutes su slaptais skyreliais. Pagalvojo apie kaljaną su braškiniu tabaku. Pagalvojo apie egzotiškus aliejus ir kvapnius prieskonius, šafrano gysleles, cinamono lazdeles, kardamono ankštis. O tada vėl pagalvojo apie pilvo šokėją. Bentonas jai atvežė dovaną!

– Ar parveži dovanų visiems savo klientams? – paklausė ji.

– Ne! – atsakė jis. – Tik tau.

Tik jai! Ji kone riste išsirito į sodą.

Jiedu praleido beveik valandą apžiūrinėdami Greisės valdas, aptardami galimus pakeitimus ir patobulinimus.

Pradėjo nuo tolimojo krašto, nuo medinių lauko kėdžių su vaizdu į Polpio uostą – vanduo vis dar priminė šaltą plieninį padėklą – ir palengva žingsniavo per banguojančias apželdintas kalveles link baseino ir sūkurinės vonios (abu jie vis dar buvo uždengti, nors vieną sausio vakarą Greisė su Edžiu buvo įsijungę vonią, kai statybų verslas ėjosi sklandžiai ir Edis buvo labiau atsipalaidavęs). Sustojo prie tulpių lysvės – Bentono „kūdikio“ – ir rožių krūmų, per žiemą virtusių dygliuotomis, nykiomis raizgalynėmis.

– Viskas tik prasideda, – tarė Bentonas. Jis švelniai palietė

Greisei nugarą ir tarsi elektros srovė perbėgo jos stuburu iki paties kaklo. – Man regis, šie metai bus mūsų.

Jiedu turėjo bendrą tikslą: norėjo, kad pagrindiniuose spaudos puslapiuose pasirodytų jų sodo nuotraukos. Bentonas prijautė žurnalui *Classic Garden*, bet Greisė labiau galvojo apie straipsnį namams ir sodui skirtoje sekmadieninio *Boston Globe* skiltyje. Ji įtikino Edį pasamdyti nepigiai atsieinančią žurnalistę Hesterą Fan, bet tai buvo vienintelis būdas paskleisti žinią apie jų bendrą darbą čia.

– Parodyk man pašiūrę, – paprašė Bentonas. – Pasiilgau jos.

Greisė atidarė duris. Bentonas mostelėjo Greisei eiti pirmai, tada įėjo paskui ją. Abiem suėjus viduje erdvės liko nedaug ir ji išsigando, kad jis išgirs jos besidaužančią širdį.

Sodo pašiūrė buvo panaši į tradicinį Nantaketo namą: puošta pilkomis malksnomis ir baltais apvadais. Viduje stovėjo akmens masės darbastalis ir varinė praustuvė. Ant vienos sienos buvo pritaisyta sienelė su skylutėmis, ant kurios buvo sukabinti visi Greisės grėbliai, kauptukai, kastuvai, kastuvėliai ir sodo žirklės. Ten stovėjo iš senų kluono lentų sukaltas sodo stalas ir lentynos su visa Greisės laistytuvų ir vazonų kolekcija. Virš praustuvės kabojo lentelė su užrašu: *Sodas nėra gyvybės ar mirties klausimas. Tai kur kas svarbiau*. Prie pašiūrės priestato stovėjo vejos traktoriukas ir trys nešiojamosios žoliapjovės. Nors Greisė ir samdėsi Bentoną, visus kasdienius darbus atlikdavo pati: pjovė žolę, ravėjo, mulčiavo, genėjo ir skynė nudžiūvusius žiedus. Prie rūpinimosi vištomis ir ekologiškų kiaušinių verslo tai buvo darbas visu etatu. Be to, jos aistra.

Pašiūrė buvo sodo pažiba. Sodas, žinoma, buvo pats svarbiausias, bet žurnalų leidėjai mėgsta plytas ir cementą. Jiems

reikia vidinės erdvės su ryškiais kontūrais, tvarka ir paslaptimi, tarsi kokioje Kalėdų Senelio dirbtuvėje.

Greisė su Bentonu stovėjo atsisukę vienas į kitą, klubais pasirėmę į praustuvės kraštą. Bentonas buvo toks aukštas, kad galva rėmėsi į šlaitinį stogą. Greisė juto, kad jos ausys skaisčiai išraudo.

Bentonas giliai įkvėpė.

– Man patinka šis kvapas, – pasakė. – Nupjautos žolės ir dirvos.

Greisei taip pat patiko sodo pašiūrės kvapas. Patiko labiau nei dauguma dalykų pasaulyje.

– Ar nori pamatyti vištas? – paklausė ji. – Juk žinai, tave pamačiusios jos užsikudakuos iš susijaudinimo.

Bentonas nusijuokė. Aplink akis jam susimetė raukšlelės. Greisės ausys degė kaip įkaitusios anglys.

– Deja, turiu važiuoti. Šį tą padaryti, kai ką aplankyti.

Kai ką aplankyti. Net ši nekalta frazė privertė Greisę pavyduliauti. Matyt, Bentonas pastebėjo jos veide nusivylimą, nes tarė:

– Nenusimink, Greise. Mūsų laukia visa vasara.

Kai iš mokyklos grįžo dvynės, Greisė vis dar buvo apkvaitusi – sudaužė du Hilarės kiaušinius. Pirmoji įėjo Houp su fleitos futliaru. Tada pasirodė Alegra, nešina vien *Stella McCartney* rankine, kurią už tūkstantį du šimtus dolerių išprašė Edžio nupirkti kelionėje, kai jis lydėjo ją į modelių peržiūrą Manhatane. Nebuvo matyti jokios knygos ar sąsiuvinio, būtent todėl Alegra niekada neperkopdavo C balo. Edis leido jai taip slysti, nes ir pats Niu Bedfordo vidurinę baigė C įvertinimu, o tik pažvelk, koks dabar lydimas sėkmės!

Greisė nusipurtė savo nederamų jausmų Bentonui Kou likučius ir sutelkė dėmesį į mergaites – savo saulę ir mėnulį. Alegra buvo kaip saulė – šviesi, karšta ir spindinti. Houp buvo kaip mėnuo – rami, tyli ir paslaptinga. Greisė kiek labiau žavėjosi Alegra, nes... na, nes ji buvo Alegra. Bet labiau užstodavo Houp, mat gimdydama vos jos neprarado.

– Labas, mielosios, – pasveikino Greisė.

Ji pabandė abi jas apkabinti, bet jiedvi išsisukdamos kaip susitarusios pasilenkė, šmurkštelėjo į skirtingas puses – Alegra į kairę, Houp į dešinę – ir patraukė į savo kambarius, kuriuose abi liks užsidariusios iki pat vakarienės.

O vakarienei šiandien bus kišas su šonine ir špinatų salotos. Edis mėgo mėsą su bulvėmis, bet nuo to laiko, kai ėmėsi namų statybos verslo, džiaugėsi galimybe taupyti ir valgyti savo vištų ūkio kiaušinius.

Greisė stengėsi neįsižeisti, kad mergaitės išsisuko nuo apsikabinimo, neištarė nė „labas“, nepaklausė, kaip praėjo *jos* diena. Jeigu būtų labai nuoširdi, turėtų pripažinti, kad pastaruoju metu su dukterimis jaučiasi vis vienišesnė.

– Kaip sekėsi mokykloje? – šūktelėjo Greisė joms pavymui.

Jokio atsakymo.

– Šiandien vakarienei kišas! – riktelėjo dar kartą. – Apie šešias!

Tyla.

Praėjusią žiemą tikrai buvo dienų, kai toks visiškas ignoravimas panardindavo Greisę į depresijos rūką. Ji troško virti mergaitėms arbatą, kepti joms sausainius su šokolado gabalėliais, sėdėti drauge ir vartyti madų žurnalus, Alegrai čiauškant apie savaitgalio planus su Briku, ar pasiklausyti, kaip išsitraukusi fleitą Houp sugroja kelis Mocarto koncerto taktus. Bet

net Greisė suprato, kad tai nerealu. Juk jos *paauglės*, natūralu, kad galvoja tik apie save.

Bet šiandien tai Greisei buvo nė motais. Šiandien ji grįžo į savo miegamąjį lakuotis kojų nagų.

Bentonas Kou sugrįžo. Ir šie metai bus jų. Prieš akis jiems visa vasara.

HOUP

Kartais ji svajodavo nežinoti savo gimimo istorijos, ir vis dėlto ši istorija buvo jos gyvenimo dalis nuo to laiko, kai jau buvo ganėtinai didelė ją suprasti. Houp, arba antrajam kūdikiui, – mažesnei, silpnesnei iš dvynių – virkštelė buvo apsivijusi kaklą, tačiau akušerė to nepastebėjo, nes Alegra išlindo sveika, gyva ir pirmą iš milijono kartų prikaustė visų kambaryje esančių žmonių dėmesį. Kai tik gydytoja apsižiūrėjo, kad antrajam kūdikiui kažkas negerai, Greisė tučtuojau buvo išvežta į operacinę, kur po keturių minučių Houp gimė po skubiai atliktos cezario pjūvio operacijos. Vis dėlto, kol ją ištraukė, ji jau buvo arti mirties. Kaip dramatiškai mėgdavo sakyti jų tėtis, ji buvo violetinės slyvos spalvos, ir jis pagalvojo: *Jokių galimybių*. Tačiau gydytojai Houp atgaivino, gyvybę palaikė dirbtiniu kvėpavimu, ir juos su Edžiu ligoninės sraigtasparniu nugabeno į Bostoną, o Greisė su Alegra liko Nantaketo ligoninėje.

Visą savaitę ji gulėjo Naujagimių intensyviosios priežiūros skyriuje, tik tada gavo vardą. Tėvai ją ketino pavadinti Alison: Alegra ir Alison, viskas dėl tos vimdančios dvynių simetrijos,

bet po visų išgyvenimų jie apsigalvojo ir nutarė duoti vardą Houp, viltis – akivaizdu, kodėl.

Ji buvo kovotoja, silpnesnioji, kuriai pavyko išsiveržti į priekį; būdama mažesnė ir silpnesnė iš dvynių, ji dažniausiai likdavo nuošalyje, kol jos sesė mėgaudavosi visų dėmesiu; turėjo džiaugtis vien tuo, kad išgyveno. Gydytojai perspėjo tėvus, kad Houp gali būti pažeistos smegenys, ji gali turėti kitų sutrikimų.

„Bet, – sakė mama, – tu sveika kaip ridikas."

Houp nė neįsivaizdavo, ką tai galėtų reikšti, bet troško, kad tėvai pasakojimą apie jos gimimą būtų pasilaikę sau. O, kad tai būtų slapta istorija, apie kurią nekalbama, o ne ją apibrėžiantis faktas.

Mažesnė, silpnesnė, pasisekė, kad išgyveno. Tuo metu Alegra buvo didesnė, stipresnė ir lengvai gimdama akivaizdžiai įgijo teisę į lengvą gyvenimą. Ketvirtos klasės vaidinime „Alisa Stebuklų šalyje" Alegra vaidino Alisą, o Houp – Pelę Snaudalę. Kaip tada, taip ir dabar, tai gana akivaizdžiai atspindėjo jų skirtumus.

Alegra buvo visai nieko. Kartais. Ne tokia protinga kaip Houp, bent jau ne tokia apsiskaičiusi; mokykloje ji stengėsi minimaliai. Houp su Alegra turėjo vieną bendrą pamoką – sveikatos, kurią dėstė kūno kultūros mokytoja ponia Norman. Tai buvo visiškas atsipalaidavimas, lengviausiai uždirbamas A balas, nes kalbama buvo apie mitybą, sportą ir asmeninę higieną, pagrindinius dalykus, kuriuos visi žmonės žino savaime, nes sužinodavo augdami iš kitų juos auklėjančių žmonių. Ir vis dėlto Alegra niekada neatlikdavo namų darbų, o kai ponia Norman pakviesdavo ją klasėje pasakyti, kokių maisto medžiagų daugiausia esama piene, Alegra pašaipiai nusi-

juokdavo: „Hm? Nežinau.“ Atrodydavo lyg kokia silpnaprotė ir Houp būdavo gėda, kad su ja dalijosi viena gimda. Kiekvienas, nors kartą gyvenime matęs sausų pusryčių reklamą, žinojo, jog atsakymas – kalcis.

Tačiau už klasės ribų Alegra ir jos geriausia draugė Holė Brankato valdė mokyklą. Tai jos buvo tikrosios dvynės, derančios savo grožiu, ilgais žvilgančiais plaukais (nors Holė buvo šviesiaplaukė, o Alegra – brunetė), žurnalų vertais makiažais ir kruopščiai suderintais drabužiais. Kas žino, kiek tūkstančių dolerių Alegra iškaulijo iš tėvo, kad galėtų nusipirkti vieną ar kitą *Parker*, *Alice+*, *Olivia* ar *Dolce Vita* „kūrinį“. Alegra vienu žingsniu pirmavo prieš Holę, mat buvo pakviesta į modelių peržiūrą Niujorke. Holei ir visai mokyklai ji sakė „vis dar laukianti žinių“, o tai reiškė, kad bet kurią dieną gali pasukti Žizelės ir Keitės pėdomis. Tik Houp žinojo, jog modelių agentūroje Alegrai buvo pasakyta: jai trūksta aštuonių centimetrų ūgio, o išvaizda „pernelyg standartiška“ grožio industrijai, kad būtų paklausi.

Taip pat Houp vienintelė žinojo, kad Alegra, nepaisydama dvejus metus trunkančių santykių su Briku Levelinu, apgaudinėja jį su pernai Nantaketo vidurinę mokyklą baigusiu, o šiemet Bostono koledžo pirmame kurse studijuojančiu turčių sūneliu Janu Kobernu. Houp žiniomis, Alegra buvo su juo susitikusi tris iš keturių pastarųjų savaitgalių. Alegra į Menkių kyšulį kiekvieną šeštadienį skrisdavo neva į brangiai kainuojančius šeštadieninius parengiamuosius gerus rezultatus garantuojančius kursus bendruomenės koledže, tačiau į juos nenueidavo – Janas atvažiuodavo jos savo raudonu *Camaro* ir jie „važinėdavosi“, kad ir ką tai galėtų reikšti. Pastarąjį savaitgalį jiedu užsuko į Menkių kyšulio prekybos centrą, kur

Janas Alegrai nupirko tris *Chanel* lūpų dažus iš kosmetikos skyriaus *Macy* parduotuvėje, o tada mėgavosi ilgais priešpiečiais su svaigalais *Naked Oyster* restorane – Alegra ten pateko naudodamasi netikra tapatybės kortele, apsimetusi, kad jai dvidešimt septyneri ir ji atvykusi iš Mičigano valstijos Grand Rapidso. Alegra prašė Houp, kad pridengtų ją ir prieš Briką, ir prieš tėvus. Siūlė jai *sumokėti* arba paskolinti netikrą tapatybės kortelę, nors abi puikiai žinojo, kad Houp jos niekada neprireiks. Houp sutiko, bet ne dėl kortelės ar pinigų.

Ji troško Briko.

Dvejus metus Houp buvo įsitikinusi: *neįmanoma*, kad Brikas kada nors išsiskirtų su jos seserimi. Manė, kad jie bus iš tų kartu užaugusių porų, kurioms pavyks išsaugoti santykius per atstumą ketverius koledžo metus (jeigu Alegrai pavyks patekti į koledžą, pastaruoju metu tai atrodė gana abejotina), tada susituoks, susilauks vaikų ir jau, žiūrėk, – švenčia penkiasdešimtąsias vestuvių metines. Brikas tikriausiai puoselėjo panašią viziją, tačiau nei jis, nei Houp neįvertino, kad Alegra yra Alegra, o tai reiškia – ne tokia gudri, kad atpažintų gerą dalyką, turėdama jį savo rankose. Ji buvo ieškotoja, garbėtroška ir oportunistė, be to, gana trumparegė. Juk bus užklupta su Janu ir santykiai su Briku baigsis. Houp tereikia palaukti.

Houp su Briku nuolat susirašinėjo žinutėmis apie savo aukštesniojo lygio chemijos kurso namų darbus – šį faktą nuo savo sesers ji nutylėjo ir žinojo, kad Brikas taip pat nepasakė. Alegra į aukštesniojo lygio chemijos pamokas nepateko; ji lankė pagrindinio lygio pamokas su kitais savo gebėjimų neatskleidžiančiais mokiniais, tokiais kaip Holė ir jų draugas Blutas.

Pusę šeštos vakaro, žinodama, kad Brikas jau grįžęs iš krepšinio treniruotės, Houp parašė jam žinutę: *Karštas stiklas*

atrodo kaip šaltas stiklas. Taip jie pradėdavo kiekvieną susirašinėjimą apie chemijos namų darbus, tik jiedviem suprantamu pokštu apie milžinišką ženklą, kabantį virš išmaniosios lentos jų kabinete. Poną Hensą kamavo mirtina baimė, kad kuris nors moksleivis paims ką tik nuo degiklio nukeltą mėgintuvėlį.

Jokio atsako. Gal Brikas dar nepasirengęs sėsti prie chemijos. Galbūt dar maudosi po dušu ar kalbasi su tėvais. Brikas mėgo leisti laiką su savo tėvais, nes Trevoras su Madlena buvo labai šaunūs ir jie visi trys buvo kaip kokie draugai, – o Houp, ypač Alegra, to vengė kaip maro.

Kartais Houp galvodavo, kad labiau norėtų tapti Briko įsesere nei jo mergina.

Ji parašė: *Ar žiūrėjai klausimus 242 p.? Inertinės dujos?*

Jokio atsakymo. Houp galėjo išsiųsti dvi žinutes ir nesulaukti atsakymo, bet ne tris. Pasirodytų desperatiška ir įkyri.

Po akimirkos telefonas pyptelėjo.

Brikas rašė: *Ar šeštadienį tavo sesuo tikrai buvo kursuose? Ar pabėgo iš jų ir nulėkė į prekybos centrą?*

Houp meilės kupinu žvilgsniu žiūrėjo į ekraną. Štai ir prasideda – kai ji mažiausiai tikėjosi. Brikas įtarinėja Alegrą. Dabar viskas, ką reikia padaryti Houp, – neišsiplepėti.

Ji atrašė: *Manau, kad kursuose. Kodėl klausi?*

Brikas brūkštelėjo: *Kai kas sakė, kad matė ją parduotuvėse.*

O kas matė? – pasmalsavo Houp.

Kai kas, – neišsiplėtė Brikas.

Nagi. Kas? – neatlyžo Houp.

Parkeris Marzas, – atsakė Brikas. – *Sakė, buvo su kažkokiu Bostono koledžo džemperį vilkinčiu vaikinu. Ar jūsų pusbrolis ne Bostono koledže mokosi?*

Houp kramtė trintuką ant pieštuko galo. Visi jos pusbro-

liai buvo vyresni, tačiau vienas iš jų – pats didžiausias pasipūtėlis – mokėsi Bostono koledže, todėl Edis dažnai kartodavo savo mėgstamą pokštą: *Kaip sužinoti, kad žmogus mokosi Bostono koledže? Jis pats tau pasakys.*

Vienas mūsų pusbrolis mokėsi Bostono koledže. Prieš kurį laiką, – atsakė Houp.

Supratau, – atsakė Brikas.

Ar paklausei Alegros? – pasiteiravo Houp.

Brikas: *Nea. Nieko tokio. Nesvarbu.*

Slepia galvą smėlyje, pamanė Houp. Negali jo kaltinti. Tiesa pernelyg baisi, kad ją prisileistum.

Houp kiekvieną savaitę su mama eidavo į bažnyčią. Buvo dvasinga, tikėjo Dievą. Laikėsi daugumos Katalikų bažnyčios dogmų, tačiau ne visų. Tikėjo maldomis, todėl sukalbėjo vieną nuoširdžią už Briką ir atsivertusi 242 puslapį ėmė mokytis apie inertines dujas.

EDIS

Edžio *Porsche Cayenne* pasišokinėdama važiavo akmenimis grįsta gatve, o jis pats su savo sėkmę nešančia balta panama mojo visiems, ką sutikęs. Greisė dažnai kaltindavo jį dėl, jos žodžiais tariant, „mojavimo bet kam“.

„Tu šio žmogaus net *nepažįsti*, – tarė ji kartą. – Kodėl jam pamojavai?“

Iš tiesų Edis buvo tiesiog trumparegis ir labiau bijojo nepamojuoti kam nors svarbiam, nei pamojuoti visiškai nepa-

žįstamam. Nepamojavimas nekilnojamojo turto srityje gali lemti nutrauktą sandorį ar prarastą nuomininką; tai galėjo reikšti tūkstančius neuždirbtų dolerių.

Šalia Edžio ant keleivio sėdynės gulėjo keturios sąskaitos už jo statomus namus Igl Ving Leine. Tiksliau, keturios sąskaitos už tryliktojo namo statybą, mat devintojo ir vienuoliktojo statybas Edis buvo priverstas nutraukti. Tiesiog neužteko pinigų.

Gauti keturias sąskaitas per dieną turėtų būti neteisėta, – mąstė Edis. Daugiausia galėtų būti trys. Bet su šiandienos paštu atkeliavo keturios: sekretorė Eloiza įteikė jam suspaudusi jas nykščiu ir smiliumi, tarsi tiestų kažkieno snargliuotą nosinę.

Pirmoji sąskaita už pamatus buvo išrašyta dvidešimt dviem tūkstančiams. Edis net sumirksėjo, bet staiga pajuto palengvėjimą prisiminęs, kad ją jau apmokėjo. Vis dėlto paskambinęs Geriui, atsakingam už pamatų liejimą, išsiaiškino, kad apmokėjęs yra už devintojo ir vienuoliktojo, o ne už tryliktojo namo pamatus.

Panama vis dėlto sėkmės nenešė. Būtų nusiėmęs ir nusviedęs pro langą, bet taip tikėjo jos galiomis, kad iš pykčio nusiėmęs bijojo dar kur įsirėžti su savo *Porsche* ir mirti, palikdamas Greisę ir mergaites skolose.

Prieš išeidamas iš biuro jis stabtelėjo prie savo sesers Barbės stalo – ji buvo vienintelė su juo dirbanti nekilnojamojo turto agentė, mat ja vienintele visame Nantakete, be savo žmonos ir dukterų, jis pasitikėjo.

– Ką man daryti dėl pinigų? – paklausė.

Barbė pažvelgė į jį pro savo sruogelėmis padažytus kirpčiukus. Nebuvo gražiausia moteris saloje, bet savo pranašumus išnaudojo maksimaliai. Visada vilkėdavo suknelę – mėgo *Diane von Furstenberg* susiaučiamas (Edis nieko apie tai ne-

nutuokė, bet Alegra buvo apšvietusi jį tetos Barbės skonio klausimais), avėjo aukštakulnius (*Manolo Blahniks*), visada būdavo pasikvėpinusi (nežinojo, kaip vadinasi jos kvepalai, bet jie buvo tokie išskirtinai *jos*, kad laisvai galėjo vadintis „Barbė“). Visada nešiodavo savo mėgstamiausią papuošalą: juodąjį perlą, dydžio sulig saldainiais, kuriuos vaikystėje vogdavo iš smulkmenų parduotuvėlės.

Jie užaugo Perčeiso gatvėje, Niu Bedforde, dideliame skurde. Lankydamas vidurinę mokyklą Edis turėjo dvejas velvetines kelnes (pilkas ir pieno spalvos) ir du apsipūkavusius megztinius (pilką ir pieno spalvos), dvejus marškinius (baltais ir raudonais langeliais) bei porą ryškiai raudonos ir mėlynos spalvos sportbačių, kuriuos jo mamai pavyko rasti labdaros parduotuvėje. Tie sportbačiai tapo jo talismanu, kai jis ėmė viršyti vieną trumpų distancijų bėgimo rekordą po kito, iš pradžių savo mokykloje, vėliau ir kitose, visos Sandraugos šalių mokyklose, ir užsidirbo Greitojo Edžio pravardę.

Edžiui pavyko pabėgti nuo savo trūkumų, tačiau vienuolika mėnesių už jį jaunesnei Barbei teko su jais susidurti. Ją negailestingai erzino dėl drabužių, batų, šukuosenos, kvapo, ji įsiveldavo į muštynes ir tris kartus buvo pašalinta iš mokyklos, kol galiausiai ją baigė. Jis žinojo, kad, Barbės supratimu, pinigų niekada nebus pakankamai.

– Turiu tau naują idėją, – pareiškė ji. – Pabandyk parduoti namą.

– Labai juokinga, – nusišaipė jis. Rinka buvo visiškai įšalusi.

– Na, – Barbė peržiūrėjo savo stalo kalendorių, – tas vyras su savo šutve į namą Lou Bičo kelyje atvažiuoja jau kitą savaitę.

– Koks vyras?

– Pats žinai, koks, – atšovė Barbė. – Tas, kuris klausė.

Tas, kuris klausė. Edis troško nesuprasti, apie ką jo sesuo kalba, tačiau suprato. Ji turėjo galvoje Ronaną, Kurio Pavardė Vitheldas.

Vienas iš Edžio kozirių buvo dešimtasis namas Lou Bičo kelyje. Tai buvo parodomasis namas tiesiai ant Atlanto vandenyno kranto su šešiais – lygiai šešiais – milžiniškais miegamaisiais, bekraščiu baseinu, dviem prabangiomis įmantriausia įranga apstatytomis virtuvėmis (viena viduje, kita lauke), teniso kortais su veja, keturių šimtų penkiasdešimties kvadratinių metrų ploto rūsiu su kino teatru, senovinių kiniško biliardo automatų pristatyta arkada, sporto sale, lygiai tokia pat, kokioje pasibaigus sezonui treniruodavosi Naujosios Anglijos *Patriots* komanda, sauna, raudonmedžio plokštėmis iškalta biliardo sale ir cigarų drėkinimo kambariu. Taip pat jame buvo vyno rūsys tinkuotomis sienomis, o jame stovėjo stalas, kadaise pagamintas Anglijos princui Vilhelmui III Oraniečiui. Namas buvo nuomojamas už penkiasdešimt tūkstančių dolerių per savaitę ir Edžio nuomininkų sąrašas buvo įspūdingas. Ši vieta priklausė trisdešimtmečiui Nantaketo vidurinės mokyklos absolventui, kuris išvyko studijuoti į Kalifornijos universitetą ir sukūrė kažkokią mikroschemą, dabar naudojamą kiekviename Amerikos bankomate. Savininkas vedė supermodelį ir išsikraustė gyventi į Los Andželą. Jis su savo supermodeliu į Nantaketą atvykdavo dviem savaitėms kiekvieną rugpjūtį; kitą metų dalį Edis namą nuomodavo.

Praėjusiais metais Edis namą buvo išnuomojęs grupei verslininkų iš Las Vegaso. Tai buvo žaidimų kūrėjų komanda iš bendrovės „Gilus šulinys“ ir tais metais jie pasirinko Nan-

taketą. Grupės lyderis Ronanas, Kurio Pavardė Vitheldas, į namą atvyko anksčiau, nei Edžio penkios rusaitės namų tvarkytojos baigė jį tvarkyti, ir Ronanas KPV pareiškė:

– Ar įmanoma, kad po kurio laiko šios merginos sugrįžtų ir palinksmintų vaikinus?

– *Palinksmintų?* – perklausė Edis. Jis suprato, ką Ronanas KPV bando pasakyti, – ar bent jau *manė*, kad supranta. Sutrikęs žiūrėjo į Ronaną. – Žongliruoti jos nemoka, ir esu beveik tikras, kad ir nedainuoja.

Ronanas atšovė:

– Moku dešimt gabalų papildomai. Už naktį.

Dešimt gabalų už naktį. Edžiui sukosi galva.

Neketino meluoti – akimirką tikrai svarstė pasiūlymą. Kiekvienai iš merginų per naktį sumokėtų po tūkstantį, o likusius penkis pasidalintų su Barbe – kas naktį.

Bet tada įsijungė sveikas protas, moralinis kompasas sukrutėjęs atsisuko į Tikrąją šiaurę, ir Edis teisuolišku balsu, kurio nė pats *nepažino*, atsakė:

– Ne, atleiskite, nemanau, kad pavyks.

Ronanas KPV skubiai atsitraukė:

– Gerai, žmogau, jokių bėdų, jokių bėdų. Tik paklausiau.

Tačiau dabar, važiuodamas iš miesto į savo namus Vovineto kelyje – kur beveik neabejotinai laukė dar daugiau sąskaitų – jis mąstė: *Dešimt gabalų per naktį.* Per savaitę susidėtų septyniolika su puse tūkstančio.

Ar jis *galėtų* paklausti merginų? Ar jos *suprastų?* Joms tai būtų dideli pinigai, galbūt net per dideli, kad atsisakytų. Tai, žinoma, nelegalu, be to, yra rizika įkliūti.

Kai Edis uždavė šį klausimą Barbei, ji šnirpštelėjusi atrėžė:

– Tai seniausia profesija pasaulyje. Tikrai ne tu ją išradai.

Jis dėbtelėjo į ją.

– Juk neskaudės, jei paklausi. Paskambink ir paklausk. Jos tave myli. Viską dėl tavęs padarytų.

Ant keleivio sėdynės gulinčios sąskaitos, regis, ėmė rusenti, ir išsyk Edžiui sukilo rūgštys, nors pietums tebuvo valgęs duonos su sviestu. Penkiasdešimt aštuoni gabalai. Daugiau nebuvo iš kur greitai gauti tiek pinigų neimant trečios paskolos savo namui. Sąžiningai galbūt ir išspaustų dar kokius keturiasdešimt ar penkiasdešimt. Du jam priklausantys komerciniai objektai buvo visiškai praskolinti. Jis skendo. Niekaip kitaip čia nepasakysi. Jis, Edvardas Pancikas, Greitasis Edis, gudriausias nekilnojamojo turto agentas visoje saloje, grimzta į dugną.

Šiuo metu jo gyvenime tikrai nebuvo vietos moraliniam kompasui.

Jis nutarė kiek patyrinėti. Visų pirma – paskambinti Ronanui KPV.

– Sveikas, žmogau, – pasisveikino jis. – Čia Edis, Edis Pancikas, Greitasis Edis iš Nantaketo.

– Greitasis Edis! – šūktelėjo Ronanas KPV.

Žmonėms patiko jo pravardė, ypač vyrams. Edis nelabai suprato, kodėl.

– Ei, ar pameni, pernai klausei manęs dėl tų rusaičių?

– Taip, žmogau, – atsakė Ronanas. – Kodėl klausi? Gal apsigalvojai? Pasikeitė aplinkybės?

– Galbūt, – atsakė Edis.

Mums paskalos ne patiko – mes jas dievinome.

ELIN HILDERBRAND – amerikiečių autorė, dvidešimt penkerius metus gyvenanti Nantaketo kurorte, 22 bestseleriais tapusių romanų autorė, kurią spauda vadina „paplūdimio romanų karaliene“. Lietuviškai jau išleistas jos romanas „Tobula pora“ („Tyto alba“, 2019). „Miestelis prie vandenyno“ – istorija apie gandus. Paskalas. Apkalbas. Apie tai, kaip nuogirdos virsta istorijomis, kurių kamuolys vis didėja, didėja, kol galiausiai niekas nebesupranta, kur tiesa, o kur melas.

Nantakete gyvenančią rašytoją Madleną King kūrybinė krizė ištiko blogiausiu metu. Terminas įteikti naują romaną negailestingai artėja, kaupiasi neapmokėtos sąskaitos, o įkvėpimas taip ir neateina. Apie ką rašyti? Geriausia Madlenos draugė Greisė viso miestelio pavydui perkuria savo sodą – tai turės būti tikras rojaus kampelis; tačiau svarbiausia, kad prie jo dirba gražuolis kraštovaizdžio architektas. Ir, nespėjusi nė susivokti, Greisė atsiduria jausmų sūkuryje, kuris, jei ji nesusitvardys, gali nušluoti jos ilgametę santuoką. Tačiau ar Greisės romanas negalėtų tapti Madlenos išsigelbėjimu? O jei ji parašytų knygą apie tai, kas vyksta jos geriausios draugės gyvenime? Ir Madlena išsinuomoja butuką mieste, kad galėtų niekieno netrukdoma atsiduoti kūrybai. Tačiau kai į jos duris pasibeldžia Greisės vyras Edis, norėdamas papriekaištauti, kodėl ji kreipėsi ne į jį, o į kitą nekilnojamojo turto agentą, po miestelį pasklinda pirmasis gandas... Ar girdėjote, kad Madlena ir Edis suka romaną? O ar girdėjote, kad Greisės dukra, tylioji Houp, permiegojo su savo sesers vaikinu? Ar girdėjote?

Vasara Nantakete iškelia viską į viešumą. Regis, ramus ir prabangus miestelis prie vandenyno iš tiesų – tikras širšių lizdas, kur visi tik ir taikosi iš pasalų įgelti kitam. Ir kur tiesa apie gyventojus pasirodo esanti dar blogesnė nei skleidžiamos paskalos.

ISBN 978-609-466-507-3
9 786094 665073
TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt